

Sygn. akt VI RCa 9/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny w składzie:

Przewodniczący: SSO Lech Dłuski (spr.)

Sędziowie: SO Zofia Rutkowska

SR del do SO Andrzej Hinz

protokolant: starszy sekretarz sądowy Sylwia Łastowska

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2017 roku w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **W. K.**

o obniżenie alimentów

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszczach

z dnia 1 grudnia 2016 roku

sygn. akt III RC 179/16

I. Zmienia zaskarżony wyrok:

1. w punkcie I w ten sposób, że alimenty zasądzone od powoda K. K. na rzecz W. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Bartoszczach z dnia 4 listopada 2014 roku sygn.. akt III RC 250/14 obniża do kwoty po 500 (pięćset) złotych miesięcznie, pozostawiając warunki płatności bez zmian, poczynając od dnia 6 października 2016 roku;

2. w punkcie II w ten sposób, że koszty procesu wzajemnie znosi;

II. koszty procesu za instancję odwoławczą wzajemnie znosi.

Sygn. akt VI RCa 9/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bartoszczach wyrokiem z 1 grudnia 2016r. w sprawie III RC 179/16 oddalił powództwo K. K. o obniżenie alimentów zasądzonych na utrzymanie W. K.. Zasadził również od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd uzasadnił decyzję podając, że powód nie wykazał podstaw do obniżenia alimentów. W ocenie Sądu możliwości zarobkowe powoda są tożsame, natomiast potrzeby pozwanej wzrosły, dlatego nie ma podstaw do obniżania kwoty, jaką powód ma przekazywać pozwanej na wsparcie utrzymania. Sąd podkreślił brak kontaktu powoda z pozwaną,

brak jakiegokolwiek zaangażowania w jej sprawy, a także świadomość obciążającego go obowiązku alimentacyjnego w momencie podejmowania decyzji o zwolnieniu się z pracy.

Apelację od wyroku złożył powód zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj. art. 217§1 k.p.c. w zw. z art. 227 i 232 k.p.c. poprzez zignorowanie wniosków dowodowych złożonych przez +powoda w piśmie procesowym z 14 listopada 2016r., co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznych dotyczącymi ustalenia sytuacji materialnej pozwanej. Zarzucił również naruszenie przepisów art. 236 k.p.c. w zw. z art. 217§1 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 235§1 k.p.c., art. 238§2 k.p.c. poprzez zaniechanie wydania postanowień dowodowych, art. 233§1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 328§2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie.

Zakwestionował przy tym ustalenie, że wzrosły potrzeby pozwanej, nie zmniejszyły się jej wydatki, samodzielnie się utrzymuje, zaś powód dobrowolnie zrezygnował z zatrudnienia, nadto nieprawidłowo, według skarżącego, Sąd zaklasyfikował jako wiarygodne zeznania A. K.. Powód zarzucił również naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 135 i 138 k.r.o. poprzez przyjęcie, że nie doszło do zmiany stosunków.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadnił swoje stanowisko podając, że nieprzeprowadzenie przez Sąd Rejonowy dowodów zawnioskowanych przez powoda w piśmie z 14 listopada 2016r. uniemożliwiło ustalenie rzeczywistej sytuacji materialnej pozwanej, gdyż zabrakło informacji o korzystaniu z utrzymania partnera. Powód wskazał, że partner pozwanej ma znaczne możliwości finansowe, gdyż zaciągnął kredyt na zakup mieszkania, co oznacza otrzymywanie regularnego godziwego wynagrodzenia.

Podkreślił również istotną zmianę ujawnioną w toku postępowania dotyczącą znacznego ograniczenia wydatków pozwanej, związanych z opłaceniem mieszkania.

Wskazał, że w 2014r. pozwana za wynajęcie mieszkania płaciła 1600 zł, natomiast obecnie kosztuje ją to 600 zł miesięcznie. Element ten został ustalony przez Sąd, jednak nie spowodował wyprowadzenia właściwych wniosków.

Powód zakwestionował również dobrowolne zrezygnowanie z zatrudnienia. Powołał się przy tym na doświadczenie życiowe i logikę we wnioskowaniu. Wskazał, że został przez pracodawcę przymuszony do takiego sposobu rozwiązania umowy o pracę, natomiast sam nie zdecydowałby się na taki krok, gdyż dotychczasowe zatrudnienie było atrakcyjne.

Uznał w konsekwencji, że przeprowadzone postępowanie obciążone było brakami, co na etapie postępowania odwoławczego powinno skutkować zmianą wyroku poprzez uwzględnienie powództwa, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja uznana została za częściowo zasadną.

Sąd odwoławczy uznał, że argumenty powoda są częściowo trafione. Słusznie dostrzegł skarżący za nieprawidłowo pomięte we wnioskach determinujących rozstrzygnięcie ustalenie znacznego obniżenia kosztów wynajęcia mieszkania, niewystarczająco również uwzględnił odmienną sytuację życiową pozwanej, która jest na etapie usamodzielniania. Sąd odwoławczy uznał te elementy za znaczące i obligujące do ingerencji w rozstrzygnięcie.

Sąd odwoławczy dostrzegł również wnioski dowodowe złożone w piśmie z 14 listopada 2016r. i brak jednoznacznego wypowiedzenia się Sądu Rejonowego w tym przedmiocie. Nieprawidłowość ta jednak nie miała wpływu na ostateczne rozstrzygnięcie, gdyż dowód z ewentualnego przesłuchania partnera pozwanej na okoliczność ustalenia jego sytuacji materialnej i łozenia na utrzymanie pozwanej nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia. Niemożliwe bowiem było

badanie sytuacji finansowej partnera pozwanej pod kątem zakresu przyczyniania się do utrzymania pozwanej. W toku postępowania sądowego badany jest obowiązek alimentacyjny, który wynika z art. 133 k.r.o. Niemożliwe jest uwzględnianie w podstawach ustalenia tego obowiązku relacji pozaprawnych z innymi osobami. Partner pozwanej nie jest wobec niej zobowiązany alimentacyjnie, w związku z tym jego sytuacja nie może być przedmiotem badania w tym postępowaniu. Jego ewentualne zaangażowanie w utrzymanie pozwanej nie ma żadnego wpływu na ocenę zobowiązania alimentacyjnego powoda jako ojca pozwanej. Sąd nie miał zatem możliwości uwzględnienia stanowiska powoda w tym zakresie.

Uwzględnił jednak wynikający z twierdzeń pozwanej fakt wspólnego gospodarowania z partnerem, co w ocenie Sądu oznacza znaczne usamodzielnienie pozwanej. Odmienny więc jest etap jej życia, co uzasadnia ograniczanie udziału rodziców w kosztach jej utrzymania. Budżet pozwanej jest ponadto w mniejszym zakresie niż w 2014r. obciążony kosztami wynajęcia mieszkania. Pozwana przekazuje na opłaty mieszkaniowe kwotę 600 zł miesięcznie, a nie, jak w czasie poprzedniego orzekania o alimentach kwotę 1600 zł miesięcznie. W tym zasadza się podstawa do ograniczenia udziału powoda w kosztach utrzymania pozwanej.

W konsekwencji Sąd odwoławczy po analizie postępowania przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy i argumentów przedstawionych przez powoda w apelacji uznał, że zaskarżony wyrok należy zmienić poprzez obniżenie alimentów należnych pozwanej od powoda. Sąd uznał bowiem, że koszty utrzymania pozwanej od 2014r. uległy obniżeniu, nadto usamodzielnianie pozwanej uzasadnia zmniejszenie obciążenia powoda kosztami jej utrzymania.

Sąd uznał, że odpowiednia do zmiany sytuacji pozwanej oraz możliwości zarobkowych powoda jest kwota 500 zł. Kwota ta jest znacząca w kosztach utrzymania pozwanej, zabezpieczy w znacznej części wydatki mieszkaniowe, natomiast w odniesieniu do powoda nie obciąży go nadmiernie.

Powód, w ocenie Sądu, ma jedynie nieznacznie ograniczone możliwości zarobkowe w porównaniu do tych, jakie prezentował w 2014r., czyli w momencie ustalania alimentów na poziomie 700 zł miesięcznie. Jego wiek, doświadczenie zawodowe i życiowe są wartościowe na rynku pracy. Sąd nie podzielił więc poglądu o braku możliwości uzyskania zatrudnienia przez niego. Nie bez znaczenia jest również dostrzeżenie sposobu rozwiązania umowy o pracę. Powód wyjaśniał przyczyny takiego sposobu, jego argumenty zgodne są z zasadą doświadczenia życiowego, jednak nie mają istotnej wartości dowodowej ze względu na fakt uwzględniania możliwości zarobkowych, a nie aktualnie osiągniętych dochodów. Możliwości zarobkowe natomiast powód ma nieznacznie tylko ograniczone wobec tych, jakie go dotyczyły w 2014r. Kwestia aktualnego braku zatrudnienia nie ma decydującego znaczenia przy ustalaniu wysokości tego obowiązku. Została jednak uwzględniona jako jedna z kilku okoliczności wpływających na rozstrzygnięcie.

Wniosek powoda o ustalenie obowiązku alimentacyjnego na poziomie 300 zł miesięcznie uznany został za zbyt daleko idący. Taka kwota bowiem stanowiłaby wyłącznie symboliczny udział powoda w kosztach utrzymania pozwanej. Nie przystaje również do możliwości zarobkowych powoda.

Sąd odwoławczy w konsekwencji przyjął, że zaskarżony wyrok należy skorygować poprzez ustalenie alimentów na poziomie 500 zł miesięcznie.

Mając powyższe na uwadze, korzystając z treści art. 386§1 k.p.c. w zw. z art.138 k.r.o. oraz 133§1 i art. 135§1 k.r.o. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Bartoszycach z 1 grudnia 2016r. w sprawie III RC 179/16. uznając, że podstawy do zmiany wysokości alimentów istnieją od wpływu pozwu, czyli od dnia 6 października 2016r.

Konsekwencją tego rozstrzygnięcia była zmiana punktu II wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 100 k.p.c. o wzajemnym zniesieniu kosztów procesu.

O kosztach za instancję odwoławczą Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc je między stronami.